

Ömer gibi değiştiren mi olacaksın, yoksa değişen mi?

Resûlullah (a.s.m.) o sırada sahâbîlerle sakin bir sohbet içindeydi. Bir anda Hz. Hamza, yaklaşan birini fark etti: **Ömer geliyordu.** Onu gören sahâbîlerin kalbine bir endişe düştü. Kapıda beliren silüet, Müslümanların yüreğine korku salan, heybetiyle tanınan Ömer ibnü'l-Hattab'dı. Sahabiler endişelendi; çünkü o, o ana kadar İslam'ın en azılı düşmanlarından biriydi. Fakat Resûl-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.), en ufak bir telaş göstermedi. Sükûnetle şöyle buyurdu: **“Bırakın, gelsin.”**

O an... Bir kalp, hidayetini cazibesine teslim oldu. Hz. Ömer, Resûlullah'ın huzuruna geldi... Ve hiç tereddüt etmeden Kelime-i Şehadet getirip Müslüman olduğunu ilan etti. Bir anda ortam değişti. Sevinç dalga dalga yayıldı. Sahâbîler tekbirlerle yeri göğü inletti!

Çünkü bu, Resûlullah'ın bir gün önce yaptığı duanın kabulüydü: **“Allah'ım! İki Ömer'den hangisi hayırlıysa onunla İslam'ı güçlendir.”**

Hz. Ömer artık 40. Müslümandı. Ama o sadece bir sayı değildi... O, İslam'ın cesareti olacaktı. Bir anda ayağa kalktı ve haykırdı: **“Ne bekliyoruz?! Haydi, gidip Kâbe'de açıkça ibadet edelim!”**

Resûlullah (a.s.m.) ortada... Sağında Ömer... Solunda Hamza... Bu üçlü, dimdik Kâbe'ye doğru yürüdü. Bu manzarayı gören müşrikler donakaldı. Bazıları, Ömer'in onları teslim aldığını sandı. Fakat Ebû Cehil gerçeği fark etti... ve acıyla haykırdı:

“Hayır... Bu geliş başka bir geliş... Ömer'i de kaybettik!”

Çok geçmeden Hz. Ömer onların karşısına dikildi ve gür bir sesle haykırdı:

“Hiç kimse yerinden kıpırdamasın! Yoksa boynunu vururum!” O an... herkes sustu. Hiçbir ses çıkmadı. Ve böylece Müslümanlar, tarihte ilk defa Kâbe'de açıkça namaz kıldılar. İşte o gün, Resûlullah (a.s.m.), Hz. Ömer'e şu unvanı verdi: **“Fârûk”** Hak ile batılı ayıran...

Bu olay sadece yeryüzünü değil, gökyüzünü de sevince boğmuştu. Nitekim biraz sonra Cebrâil (a.s.) geldi ve şöyle dedi: **“Gök ehli, Ömer'in Müslüman oluşunu birbirine müjdeliyor!”**

“Varlığın İslam Adına Bir Şey Değiştirmiyorsa, Vay Haline!”

Hz. Ömer kapıdan girdiğinde sadece bir kişiydi. Ama o bir kişi, **“Ne duruyoruz?!”** dediği an, Mekke'de rüzgârın yönü değişti. Müşriklerin yüzü asıldı, Müslümanların beli doğruldu, Kâbe'nin duvarları ilk kez Müslüman tekbiriyle yankılandı. Gök ehli birbirini müjdeledi!

Şimdi şu soruları nefsimize soralım.

Ömer (r.a.) gelince Mekke değişti; biz gelince ne değişti? Bizim Müslüman oluşumuz, bizim namaz kılmaya başlamamız, bizim bir ortama girmemiz o ortamın havasını “İslam lehine” değiştirmiyor mu? Eğer bizim varlığımızla yokluğumuz arasında hak ile batıl adına bir fark yoksa, yani etkisiz elemansak “Fâruk” isminden ne kadar uzağız?

Bizim cesaretimiz kimi korkutuyor, kimi sevindiriyor? Ömer (r.a.) girdiğinde müşrikler “Eyvah” dedi, müminler “Elhamdülillah.” Bugün bizim duruşumuz günahkârı günahından utandırıyor mu? Yoksa “Bize karışmaz, o da bizden” diyerek batıl ehli bizim yanımızda rahat mı ediyor?

“Ne duruyoruz?!” diyebilecek bir derdimiz var mı? Hz. Ömer’in derdi şahsi ikbali değildi. O, hakikatin mahpus kalmasına dayanamıyordu. Biz ise “aman huzurumuz kaçmasın,” “aman tadımız bozulmasın” diyerek İslam’ın izzetini sosyal medyadaki beğenilere, iş yerindeki koltuklara, mahalledeki itibarımıza kurban ediyoruz.

Müslümanlar 39 kişiydi. Ömer geldi, 40 oldular. Ama o 40, 4000 kişiye bedel bir heybet kuşandı. Zira Allah’ın izniyle nice azlar çoklara galip gelirdi. Eğer bizim özümüzde Ömervari bir sadakat yoksa, sayılar arasında bir sıfır olmaktan öteye gidemeyiz.

İslam, Hz. Ömer’in omzunda Kâbe’nin ortasına yürüdü. Biz bugün İslam’ı evlerimizin en kuytu köşelerine, sadece seccadelerimize hapsedtik. Sokağa, çarşıya, pazara, teknolojiye, sanata İslam’ın heybetini taşımaktan korkuyoruz.

Eğer bizim varlığımız;

- Bir yalanı durdurmuyor,
- Bir haramı engellemiyor,
- Bir mazlumun yüzünü güldürmüyor,
- Ve batıl ehline “Burada bir Müslüman var, dikkat etmeliyim” dedirtmiyorsa...

Vay halimize!

Hz. Ömer (r.a.) Müslüman olduğunda Ebû Cehil “Kaybettik” demişti. Bugün bizim imzamızın, bizim sözümüzün, bizim duruşumuzun olduğu yerde şeytan ve dostları “Kaybettik” diyemiyorsa, biz hala o kapının eşiğinde bekliyoruz demektir.

Nasıl Fâruk olunur? Korkularımızı Allah sevgisinde erittiğimiz gün... “Ben buradayım” dediğinde hakikatin sesi yükseldiği gün... Ve varlığımızla İslam’ın izzetine bir tuğla daha eklediğimiz gün; işte o gün Ömer’in (r.a.) o şanlı yürüyüşüne katılmışız demektir.

Varlığımızla dünyayı değiştirmiyorsak, dünya bizi değiştirmeye başlamış demektir. Karar ver: Ömer gibi değiştiren mi olacaksın, yoksa değişen mi?